

РЕШЕНИЕ

№ 6243

гр. София, 22.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 27.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **4681** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.405 от Кодекса на труда (КТ).

Образувано е по жалба на адв. Л. И., като пълномощник на „ФАЙЪР ЕНД СЕЙФТИ МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], срещу ПРЕДПИСАНИЯ дадени с Протокол за извършена проверка с изх. №ПР2409138/24.04.2024г. на Дирекция „Инспекция по труда - С. (ДИТ). С оспорвания акт, на основание чл.404, ал.1, т.1 и т.12 КТ, на дружеството, в качеството му на работодател, е предписано: В срок до 17.05.2024г. да изплати уговореното трудово възнаграждение на П. Н. Х. за положения от нея труд през м. януари и през м. февруари 2024г., съгласно чл.128, т.2 КТ (т.1 и т.2); В срок до 17.05.2024г. да изплати обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, пропорционално на времето което се признава за трудов стаж на П. Н. Х., съгласно чл.224, ал.1 КТ (т.3); В срок до 30.04.2024г. да изиска трудовата книжка на П. Н. Х. и да впише данните, свързани с прекратяване на трудовото правоотношение, съгласно изискванията на чл.349, ал.1, т.8 КТ във вр. с чл.2, ал.4 от Наредбата за трудовата книжка и трудовия стаж (т.4).

Жалбоподателят претендира за недействителност на оспорваните предписания, като издадени в несъответствие с материалноправните норми и с целта на закона. Поддържа, че принудителните административни мерки (ПАМ) за спазване на трудовото законодателство по чл.404 КТ могат да бъдат прилагани само в рамките на съществуващо трудово правоотношение, не и след като то вече е било прекратено.

Смята, че след прекратяване на трудовото правоотношение, споровете относно дължими суми за трудови възнаграждения и за обезщетения следва да бъдат разрешавани по общия исков ред, а не чрез даване на задължителни предписания. Твърди също, че дружеството не е извършило нарушенията на трудовото законодателство, посочени в т.1 – т.4 от Протокола за извършена проверка с изх. №ПР2409138/24.04.2024г. Изтъква, че пред ДИТ са били представени фишове за заплати, видно от които обезщетението за неизползван платен годишен отпуск по чл.224, ал.1 КТ е било начислено за м. февруари 2024г. и подлежи на изплащане със заплатата за м. февруари. Сочи, че към датата на прекратяване на трудовото правоотношение с работника П. Х. банковата сметка на работодателя е била запорирана от Националната агенция за приходите (НАП), което според него е причината да не бъде изплатено възнаграждението на работника. Претендира също, че не е извършено нарушението, описано в т.4 от Протокола, тъй като след прекратяване на трудовото правоотношение работникът Х. не е представила трудовата си книжка за да бъдат вписани в нея съответните обстоятелства. Чрез процесуалния си представител адв. Л. И. моли съда да отмени Предписанията, дадени с Протокол за извършена проверка с изх. №ПР2409138/24.04.2024г. и да осъди ответника да му възстанови сторените разноски по водене на делото, съгласно представения списък. Ответникът – ДИРЕКЦИЯ „ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“ – С., представлявана от директора, оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител юрк. М. Т. поддържа, че процесните предписания са законосъобразно дадени и не са налице сочените основания за отмяна. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение. Евентуално прави възражение за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение и моли съда да присъди по-нисък размер на разноските в тази част. Заинтересованата страна – П. Н. Х. от [населено място], редовно уведомена за образуването съдебно производство, не се явява, не се представлява по делото и не изразява становище по жалбата.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и писмените доказателства събрани по делото, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Подадена е в преклузивния срок за оспорване срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК, който създава задължения за жалбоподателя, и който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл.405 КТ.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от жалбоподателя оплаквания и извърши проверка на оспорвания административен акт, на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Процесните предписания са издадени от компетентен административен орган по смисъла на чл.404, ал.1 КТ, в кръга на предоставените му правомощия. С разпоредбата на чл.399 КТ осъществяването на цялостния контрол за спазване на трудовото законодателство е предоставено на Изпълнителната агенция „Главна инспекция по труда“ (ИАГИТ). Дирекциите „Инспекция по труда“, като поделения в системата на ИАГИТ, са органи на изпълнителната власт и дейността на тяхната администрация се осъществява от държавни служители и лица, работещи по трудово

правоотношение (арг. чл.12, ал.1 от Закона за администрацията). Съгласно чл.21, ал.1 от Устройствения правилник на ИАГИТ, приет с ПМС №313 от 05.10.2022г., при и по повод изпълнение на служебните си задължения инспекторът е контролен орган и има правомощия, установени в КТ, включително тези по чл.404, ал.1 – да прилагат ПАМ, изрично посочени в т.1 – т.12. Правомощия на инспектор имат всички служители, назначени на длъжностите инспектор и юрисконсулт, както и ръководителите на административни звена в специализираната администрация (чл.21, ал.2 от Устройствения правилник на ИАГИТ). В чл.21, ал.4 от Устройствения правилник изрично е регламентирано, че служителите в териториалните дирекции „Инспекция по труда“ имат компетентност на контролен орган в териториалния обхват на съответната дирекция, а служителите на дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ имат компетентност на контролен орган и в териториалния обхват на Столичната община. По делото са приети и не са оспорени Заповед №ЧР-239/29.02.2024г. и Заповед №ЧР-238/29.02.2024г. на изпълнителния директор на ИАГИТ, както и длъжностна характеристика за длъжност „Старши инспектор“ в отдел „Трудови правоотношения и правно осигуряване“ в ДИТ – С., видно от които лицата, извършили проверката и постановили процесните ПАМ са били в служебни правоотношения, на длъжност „старши инспектор“ в ДИТ – С.. Според регламента на чл.23, ал.1, т.1 от Устройствения правилник на ИАГИТ, при установяване на нарушение на законодателството контролният орган прилага ПАМ, определени в нормативните актове, по които Агенцията осъществява контролна дейност.

Актът е в предписаната от закона форма и при постановяването му не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Съдът споделя разбирането, че нарушението на административнопроизводствените правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган и до отмяна водят само нарушения, които, ако не бяха допуснати, би могло да се стигне и до друго решение по същество на поставения пред него въпрос.

Процесните предписания по т.1 – т.4 са дадени в съответствие с приложимите материалноправни норми и с целта на закона.

С нормата на чл.128 КТ е регламентирано задължение за работодателя в установените срокове да начислява във ведомости за заплати трудовите възнаграждения на работниците и служителите за положения от тях труд, да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа и да издава при поискване от работника или служителя извлечение от ведомостите за заплати за изплатените или неизплатените трудови възнаграждения и обезщетения. Неизпълнението на което и да е от посочените задължения представлява нарушение на трудовото законодателство.

Начинът, мястото и сроковете за изплащане на трудовите възнаграждения са регламентирани в чл.270 КТ. Според ал.3 на цитираната норма трудовото възнаграждение се изплаща лично на работника или служителя по ведомост или срещу разписка или по писмено искане на работника или служителя - на негови близки. По писмено искане на работника или служителя трудовото му възнаграждение се превежда по негова платежна сметка.

В случая не е спорно между страните, че в качеството му на работодател „Файър енд Сейфти Мениджмънт“ ЕООД, е начислил във ведомостите за заплати за м. януари и февруари трудово възнаграждение на П. Н. Х., на длъжност „Архитект проектант“ (Трудов договор №010/18.11.2022г.). Това обстоятелство се установява и с приетите и

неоспорени по делото Р. – платежни ведомости на „Файър енд Сейфти Мениджмънт“ ЕООД за м. януари и м. февруари 2024г. Не се твърди по делото обаче и не са ангажирани доказателства начисленото трудово възнаграждение да е било изплатено на заинтересованата страна П. Х. по начина и в сроковете, уговорени в Трудовия договор от 18.11.2022г. С приетите писмени доказателства се установява, че последното платено трудово възнаграждение на работника Х. е било за м. декември 2023г. С неоспорените писмени доказателства се установява, че трудовото правоотношение с работника е било прекратено със Заповед №10/28.02.2024г. Следователно за работодателя е било налице задължение освен да начисли и да изплати уговореното трудово възнаграждение за извършената работа за м. януари и м. февруари 2024г. Като не е сторил това работодателят „Файър енд Сейфти Мениджмънт“ ЕООД е допуснал нарушение на трудовото законодателство за отстраняване на което са му били дадени процесните предписания по т.1 и т.2 от Протокола за извършена проверка с изх. №ПР2409138/24.04.2024г.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че въпросите относно начисляването и изплащането на трудовите възнаграждения са свързани с трудовоправен спор по смисъла на чл.357, ал.1 КТ за разрешаването на който не е компетентна ДИТ. Според приложимата норма на 404, ал.1 КТ за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, могат да прилагат ПАМ, включително да дават задължителни предписания на работодателя и органа по назначаването за изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовите правоотношения (т.12, ДВ бр.102/2017г.). В ал.3 на чл.404 КТ изрично е предвидено, че когато задължителното предписание по ал.1, т.1 и/или т.12 се отнася до отстраняване на нарушения на трудовото законодателство и на законодателството, свързано с държавната служба, то може да бъде дадено по искане на работника или служителя до предявяването на иск пред съда, след което въпросът може да бъде решен само от съда. В случая не се твърди по делото и не са ангажирани доказателства Х. да е предявила исканията си във връзка с изплащане на трудовото възнаграждение пред съда, поради което и процесните предписания по т.1 и т.2 от Протокола за извършена проверка са законосъобразно дадени.

Законосъобразно е и предписанието по т.3 от Протокол с изх. №ПР2409138/24.04.2024г.

Съгласно чл.224, ал.1 КТ при прекратяване на трудовото правоотношение работникът или служителът има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен правото за който не е погасено по давност. При извършената процесна проверка за спазване на трудовото законодателство е било установено, че работодателят е определил, но при прекратяване на трудовото правоотношение не е изплатил на П. Х. парично обезщетение за неизползван от нея платен годишен отпуск, пропорционално на времето което се признава за трудов стаж. Това обстоятелство не се оспорва от жалбоподателя и се установява с приетите писмени доказателства: Заповед №10/28.02.2024г. за прекратяване на трудово правоотношение и Р. – платежна ведомост на „Файър енд Сейфти Мениджмънт“ ЕООД за м. февруари 2024г. Не се твърди обаче, това обезщетение да е било изплатено на работника към датата на прекратяване на трудовото правоотношение, нито това да е било сторено до

приключване на устните състезания по делото. При това даденото от ДИТ предписание по т.3 е законосъобразно и не са налице основания за неговата отмяна.

Настоящият решаващ състав приема, че е законосъобразно дадено и предписанието по т.4 от Протокола за извършена проверка – работодателят да изиска трудовата книжка на П. Н. Х. и да впише данните, свързани с прекратяване на трудовото й правоотношение. Това задължение произтича от нормата на чл.349, ал.1, т.8 КТ (приложимата редакция ДВ, бр.100/1992г.). Според регламента на чл.349, ал.1 КТ в трудовата книжка се вписват данни за работника и служителя, изчерпателно посочени в т.1 – т.11, сред които и данни за датата и основанието за прекратяване на трудовото правоотношение (т.8). В ал.2 на чл.349 КТ е регламентирано задължение за работодателя точно и своевременно да вписва в трудовата книжка данните по ал.1 и настъпилите промени в тях. При това законосъобразен е изводът на административния орган, че неизпълнението на това задължение представлява нарушение на трудовото законодателство. По делото не се установи работодателят „Файър енд Сейфти Мениджмънт“ ЕООД да е поканил работника Х. да предостави трудовата си книжка за вписване на обстоятелствата по чл.349, ал.1, т.8 свързани с прекратяване на трудовото й правоотношение, поради което и законосъобразно е даденото предписание по т.4 от Протокола за извършената проверка за спазване на трудовото законодателство.

По изложените доводи настоящият състав прима, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 АПК на ответника се дължат разноски. Съгласно приложимата норма на чл.78, ал.8 от Гражданския процесуален кодекс в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. В настоящия случай ответникът е бил представляван от юрисконсулт, като съдът в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ във вр. с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, определя размер на възнаграждението – 200 (двеста) лева.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ФАЙЪР ЕНД СЕЙФТИ МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], срещу ПРЕДПИСАНИЯ дадени с Протокол за извършена проверка с изх. №ПР2409138/24.04.2024г. на Дирекция „Инспекция по труда – С..

ОСЪЖДА „ФАЙЪР ЕНД СЕЙФТИ МЕНИДЖМЪНТ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., представлявана от директора, с адрес: [населено място], [улица], сумата 200 (двеста) лева – разноски по адм. дело №4681/2024г.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Р България, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова